

ΛΥΡΙΚΕΣ ΣΑΤΥΡΕΣ

Οι «Λυρικές Σάτιρες» είναι επεισοδιακό ποίημα συνθεμένο από «άποιο συναξάρι και από τη φαντασία μου. Οι αντιθέσεις που υπάρχουν μεταξύ της φιλοσοφίας της πρακτικής σκέψης και του λυρισμού έχουν μέσα τους κατά την κρίση μου τη *σάτυρα*—την αληθινή και γενική, έννοσιτοι και όχι τό λιβελλο και τη βωμολοχία.— Πρίν βγούν σέ βιβλίο είπα να δώσω λίγα άποσπάσματα 'στό «Νουμά». Αυτό που δίνω σήμερα είναι ο πρόλογος και ή άρχή τού έργου— ένας ύμνος 'στην Άτιω ή όλου γεννήθηκε ό ένας από τους τρεις ήρωές μου, Κράνος ό Σοφός

Πρόλογος

Καιρό πολύ σάν έζησα στο θόρυβο τού κόσμου
 κ' είδα πολλά κι' απόλασα χαρές και λύπες πλήθειες
 κ' έννοιωσα σάν φαντάσματα να προσπερνάνε μπρός μου
 πλούτια και δόξες κ' ήδονές και ψέμματα κι' αλήθειες,
 5 είπα να ζήσω μοναχός δίχως αγάπη ή πόνο·
 κι' όπως μαζεύεται ό κωχλιός μέσ' στ' άχαρο καβούκι
 έτσι κ' έγώ να μαζευτώ μέσ' στο κανί μου μόνο.
 Μά όπως δέν ζούνε μοναχοί ούδὲ τού λόγου οί κούκκοι,
 κ' ως καθετι μέσ' στη ζωή μιá συντροφιά γυρεύει
 10 και για τ' αυτή αγωνίζεται και για τ' αυτή δουλεύει,
 έτσι κ' έγώ τη μοναξιά, για να τη στρέξω,
 με τρεις ίσκιους την πλούμισα—κουκλιά δικά μου
 σάν τὰ παιδιάτικα—ώστε πού νάχω κ' έγώ να παίξω
 στη μοναξιά και να γλεντώ με τὰ συλλογικά μου.
 15 Έτσι έκαμα συντρόφους μου ένα σόφο και κάποιο
 τραγουδιστή και δίπλα τους ένα πονηρημένο
 να ξεδιαλέγη ό,τι γερό και να πετᾷ τὸ σάπιο.
 Και χρόνια με τους τρεις μαζί στη μοναξιά μου μένω·
 τόσο, πού τους βαρέθηκα και για να τους αλλάξω
 20 να ζήσω μ' άλλους ίσκιους μου, στοχάστηκα όπως-όπως
 στο δρόμο και στην αγορά να τους πετάξω
 να φύγουνε κοντάθε μου ν' αδειάση ό τόπος.

Άρχή τού λόγου

Στη γή τη μυριοπόθητη με τ' άσημένιο χῶμα,
 πούναι ρουμπίνια οί βράχοι της κ' οί πέτρες της δπάλια
 25 κ' οί άμμουδιές χρυσάφι—έκει π' άργοπλανιώνται άκόμα
 παλαιοί θεοί στὲς ρεμματιές και νύμφες στ' άκρογάλια·
 εκεί πού τ' άχνοκίτρινα τὰ μάρμαρα, συντρίμμια,
 κρατούν άκόμη ανθρώπινης μιᾶς όμορφιάς άχνοῦς
 και συνταιριάζουν με τη γή τόσο, πούναι βλαστήμια
 30 ό,τι καινούργιο δίπλα τους σοφίστηκεν ό νοῦς·
 Στη γή τη λαφροίσκιότη με τόν άχνόν αιθέρα
 πῶχει τόν ήλιο σκλάβο της και τᾶστρα δουλευτάδες
 κ' έχει την νύχτα άστροφεγγιές και λάμπες την ήμέρα,
 35 εκεί πού οί βρύσες κρούσταλλες κρύβουν ξανθὲς νεράιδες
 και φίδι άσημολέπιωτο κάθε ποτάμι λάμπει
 με λειψερὰ τρεχάμενα μὰ γάργαρα νερά
 κι' ανθοβολούνε ξερικά οί λακκουδιές κ' οί κάμποι
 και λαμπαδίζουν μέσ' στο φῶς τὰ βράχια τὰ ξερά·
 Στη γή τη μυριοπαίνετη με τὰ νησιά δλογύρω
 40 πῶχει γαλάζια πέλαγα και θάλασσε; καθάρειες
 κι' άσπρο τὸ κῆμα ὡσάν άνθὸ κι' άγέρες π' ὄλο μῦρο
 μοσχοβολούν και πού βοὲς άχολογοῦνε άνάρειες
 σάν άρμονίες άπόσκοπες από τῆς γῆς τὰ στήθη·
 εκεί πού ὄλα σάν παληὰ εὔωδιάζουν κι' ὄλα νειότη
 45 σφαντάζουν, ό βαθύσοφος ό Κράνος έγεννήθη·
 κ' ήταν παλάτι άρχοντικό ή κατοικιά του ή πρώτη.